

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-08-45314 מדינת ישראל נ' חמאד

בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מג'די חמאד

הנאשם

ב"כ המאשימה עו"ד גב' בן חיים

ב"כ הנאשמת עו"ד מר שדה

נימוקי הכרעת דין מזכה

ביום 20.7.21 יידעתי את הצדדים על כי מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק. כמצוות סעי' 183 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, להלן יפורטו נימוקי הכרעת הדין.

1. כתב האישום, המענה לו ועיקר התשתית הראייתית

1. על פי כתב האישום, ביום 8.5.17 בשעה 14:56 לערך, שהו הנאשם ורעייתו, גב' א' (להלן **גם**: "**הרעיה**") במגרש חניה המצוי ברח' דוד המלך בלוד. השניים שהו מחוץ לרכב (-שמ"ר צוין שם- **להלן**: "**הרכב**"), אשר חנה במקום, בסמוך לבית קפה (**להלן**: "**בית הקפה**"). בין השניים התגלע וויכוח על אודות טיפול שיניים שעברה הרעיה קודם לכן. באותה עת, שהתה בבית הקפה גב' א' (**תכונה להלן**: "**מרסל**"), יחד עם חברותיה (**תכונה להלן גם**: "**השתיים**" או "**ז'**" ו- "**ח'**", לפי העניין). באותן נסיבות, בעוד הרעיה ישובה ברכב בכסא הנוסע ובעוד הנאשם עומד בסמוך אליה מחוץ לרכב, תקף אותה הנאשם בכך שאחז בידיה מאחורי גבה והכה אותה בפניה באמצעות ידיו. מייד בסמוך יצאה הרעיה מן הרכב, או אז תקף אותה הנאשם בשנית בכך שדחפה לתוך הרכב ומשך את כיסוי ראשה. בהתאם, הואשם הנאשם בתקיפה סתם- בן זוג, לפי סעי' 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. במענה לכתב האישום (פ' 5.1.21) אישר הנאשם את נוכחותו במקום ובמועד האמורים, כמו גם את דבר קיומו של וויכוח בין השניים. עם זאת הכחיש כל תקיפה, בציינו כי גם הרעיה הכחישה כאמור.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-08-45314 מדינת ישראל נ' חמאד

לוז ראיות המאשימה הוא עדויות מרסל ושתי חברותיה; תיעוד קולי, לרבות תמלול של שיחת מרסל עם מוקד 100; עדות השוטרת אגמון; דו"פ של שוטר אשר הגיע למקום האירוע (ת/4 וראו ת/6) ותיעוד נוסף שהוגש בהסכמה. **לוז ראיות ההגנה** הוא עדויות הנאשם ורעייתו. תחילה הוגשה הודעת הרעיה (נ/1), בד בבד עם וויתור המאשימה על עדותה. בשלב מאוחר יותר הודיעו הצדדים על הסכמתם לפיה הרעיה תעיד מטעם ההגנה וכי הודעתה נ/1 תיוותר בתיק, חלף חקירה ראשית.

להלן תוצג תמצית ראיות התביעה. התייחסות נוספת תובא בהמשך, בהתאם לצורך ולהקשר הדברים.

2. תמצית ראיות הצדדים

3. **מרסל העידה בחקירתה הראשית** (פ' עמ' 9) כי בעת שהותה בבית הקפה עם חברותיה, היא שמעה קולות של מריבה, לא בעברית, שהגיעו מחניה סמוכה. כשסובבה ראשה לאחור הבחינה ב"התנהלות כוחנית" בין גבר לאישה. האירועים אינם זכורים לה באופן "מאוד ברור", אלא כ"תמונות" והיא אינה יודעת מה קדם למה. זכורים לה שלשה שלבים: שלב בו האישה הייתה ברכב וגבר מחוץ לו; שלב בו שניהם ברכב ושלב בו שניהם מחוץ לרכב. העדה ציינה כי היא ראתה "חד משמעית" כי האישה "מקבלת מכות לפניו שלה", אם כי לא יכלה לראות האם מדובר בסטירות או אגרוף. זכור לה "בוודאות" כי הגבר הסיר בכוח את כיסוי הראש של האישה. עוד זכור לה כי הגבר דחף את האישה חזרה פנימה לרכב, וכי תפס את ידה מאחורי גבה. בשלב מסוים האישה ניסתה להיכנס לרכב ובשלב אחר נדחפה אליו. העדה הבחינה באירועים ממרחק מטרים בודדים. לדבריה "לוקח לי זמן להבין אם זה וויכוח לגיטימי" אך כשהבחינה באלימות פיזית התקשרה למוקד 100 (השיחה ת/2, תמלול ת/3). העדה דיווחה על שראתה ומסרה את מספר הרישוי של הרכב. כשהתבקשה להתייחס לכך כי האישה הכחישה כי הופגנה כלפיה אלימות, השיבה כי היא ראתה אלימות ויתכן כי האישה "מגדירה אחרת אלימות". אין לה כל היכרות עם הנאשם.

4. **בחקירתה הנגדית**, עת נשאלה באשר להודעתה במשטרה, ציינה העדה כי "אין לי זיכרון ברור של כמה מכות או מכה אחת". משנשאלה האם יתכן כי ראתה מכה אחת השיבה "יכול להיות" (עמ' 12, שו' 23). העדה הבחינה באירוע ממרחק כשישה מטרים, באופן שבו צידו הימני של הרכב היה למולה. מבעד לחלונות הרכב היא הבחינה בגבר מכה באישה כשהוא ישוב בכסא הנהג והיא (-) במשתמע) בכיסא שלימינו, בגבה לעדה. העדה לא סיפקה מענה ברור לשאלה כיצד יכולה הייתה לראות את הגבר או חזו בידי האישה מאחורי גבה, מזווית הראיה בה השקיפה על המתרחש. כשנשאלה האם ייתכן כי פירשה לא נכונה את שראתה, וכי כיסוי הראש הוסר בעקבות כך שסיכה השתחררה, השיבה: "לי יש זיכרון שהיא מוסרת ממנה. אני לא יכולה להגיד שזה מה שקרה..." (עמ' 13, ש' 29).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-08-45314 מדינת ישראל נ' חמאד

בשלב זה התבקשה העדה ע"י בית המשפט לדייק יותר ככל הניתן באשר לדבריה, והשיבה "(ש)אין לי זיכרון שלו מסיר" (- את כיסוי הראש), אך בסמוך לאחר מכן הוסיפה, כי "היא לא הסירה לעצמה". בד בבד בסמוך הוסיפה: "...אני לא יודעת אם זה נפל בגלל ההתגוששות כי משך לה אותה. היא לא מרצונה הורידה. אני לא יכולה להיות בטוחה אם הוא הוריד לה את הרעלה באופן יזום או שזה קרה תוך כדי התגוששות שלהם" (שם, שו' 30 ואילך ועד עמ' 14, שו' 2). בניסיון נוסף של בית המשפט לחדד האם ראתה או לא ראתה אלימות, השיבה כי יש אפשרות שלישית לפיה הייתה אלימות, אך האישה לא ראתה בה ככזו. בהמשך ציינה שוב כי ראתה "מכות בפנים", אם כי שבה וסייגה, במענה לשאלות הסניגור, כי ראתה לכל הפחות מכה אחת בפנים, מבלי לדעת אם זו ניתנה עם כף יד פתוחה או סגורה.

5. **מתייעוד שיחת 100** (ת/2, ת/3) עולה כי מרסל דיווחה כי "...אנחנו רואים איש מכה אישה שנמצאת ברכב". בשיחה נמסרו פרטים באשר למיקום האירוע ומספר הרכב. בין היתר ציינה מרסל כי "הם עדיין פה, זה נראה כאילו הוא נעל מישוהו ברכב, אני לא יודעת מה הולך פה". בהמשך ציינה: "עכשיו הוא דוחף אותה פנימה לתוך הרכב, ואיי בבקשה תבואו מהר". לקראת סוף השיחה ציינה כי הגבר היכה את האישה כשהיא הייתה ברכב, האישה יצאה החוצה והגבר דחף אותה פנימה.

6. אין חולק כי לא נגבו הודעות משתי חברותיה של מרסל. **העדה ז'** העידה (עמ' 15) כי היא שוחחה בשלב מסוים עם חוקרת ומסרה לה כי בשל חלופי הזמן האירוע זכור לה "בצורה מעומעמת מאד". בעת שישבה בבית הקפה היה נראה שיש בחניה אירוע אליס וכי חברתה הזמינה משטרה. **העדה ח'** העידה (עמ' 17) כי בחלופי כארבע שנים האירוע לא זכור לה לפרטיו. היא מסרה לחוקרת כי ראתה גבר שמכניס ידו פנימה לרכב "ונוותן מכות". משעומתה העדה עם כך שנרשם ע"י החוקרת כי ח' לא זוכרת מה קרה באירוע, השיבה כי היא אומרת את שראתה. כשעומתה עם האפשרות לפיה ראתה אירוע ללא אלימות כמתיישב עם עדות האישה, השיבה: "אני לא יודעת. לא יודעת מה קרה בתוך הרכב. אני יודעת מה ראיתי בעיניים" (עמ' 18 שו' 6).

7. **השוטרת גב' אגמון** העידה (עמ' 18) כי היא שערכה את המזכר ת/7. העדה פנתה לשתיים במסגרת השלמת חקירה שהתבקשה ע"י יחידת התביעות. השתיים לא זומנו לגביית הודעות משום שטענו כי האירוע לא זכור להן. בחקירתה הנגדית נשאלה בין היתר מדוע פנתה לשתיים כשנתיים וחודש לאחר האירוע והשיבה כי אולי כך אירע בשל עומס ביחידת התביעות המשטרתית.

המזכר ת/7 מלמד על כי הוא נערך ביום 2.6.19 וכי השוטרת אגמון רשמה בקצרה תיעוד שיחותיה עם ז' ו- ח', אשר כל אחת מהן ציינה בתורה כי היה "אקט אליס", אך לא זכור למי מהן דבר מה נוסף לפירוט.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-08-45314 מדינת ישראל נ' חמאד

8. **רעיית הנאשם** העידה מטעם הנאשם (פי' עמ' 25), בהסכמת הצדדים, לפניו. עדותה תורגמה מערבית.

בהודעתה נ/1 אשר הוגשה כאמור חלף עדותה הראשית, ציינה בין היתר כי היא תושבת יפו וכי היא הגיעה ללוד ביום האירוע לשם טיפול שיניים (הציגה לחוקר תיעוד בדבר תור שנקבע לשעה 15:13). בעלה לא היה מרוצה מתוצאות הטיפול ממנו משום ששיניה בלטו ודיבורה השתנה. לדבריה, בעלה לא היכה אותה ולו עשה כן הייתה מדווחת על כך מייד. היא ישבה ברכב מקדימה, אך במהלך המריבה עם בעלה עברה לשבת מאחור. עוד לפני הגיעם של השוטרים, בעלה ביקש ממנה סליחה על כך שרבו. בעת שפיהקה נשברה סיכת פלסטיק עדינה ובשל כך סידרה את הרעלה. הרעה הכחישה כי בעלה הכניס אותה בכוח לרכב. הוא מעולם לא היכה אותה ואין ביניהם בעיות. היא אינה מרגישה מאוימת ואין סיבה כי תפנה למעון לנשים מוכות, שכן לא הוכחה. יתכן כי מי שדיווח על אלימות כלפיה לא ראה טוב את שהתרחש.

בעדותה לפניי (חקירה נגדית) ציינה כי השניים נשואים מזה 17 שנים ולהם שני ילדים. המשפחה מתגוררת ביפו אם כי היא אינה תושבת הארץ ולכן גרה לסירוגין עם הוריה, בשטחי האזור. העדה מסרה כי היא אינה עובדת לפרנסתה וכי היא נכנסת ארצה בכפוף לאישורים. ביום האירוע יצאה מרופא שיניים שאת שמו מסרה, ואשר טיפל בה כשנה/שנה וחצי. לאחר הטיפול, דיבורה לא היה "נכון" (הדבר לא צוין בפרוטוקול אך היא ציינה כי דיבורה "שרק"). צורת דיבורה לא מצאה חן בעיני בעלה, שגם שילם כ-10,000 ₪ עבור הטיפול. היא כעסה על כך, הייתה עצובה ולא רצתה לשבת ברכב. לדבריה היא אוהבת את בעלה וזו הייתה פעם ראשונה בה הוא לא אהב בה משהו. כשסידרה את הרעלה שברה סיכה. לא היה דבר מעבר לוויכוח. לו הייתה אלימות הייתה מדווחת בעצמה למשטרה. העדה שבה פעם אחר פעם אחר טענותיה, באמירות שונות, כי לא הופגנה כלפיה כל אלימות וכי הרעלה נפלה בשל פיהוק ושבירת הסיכה. מדובר היה לשיטתה בוויכוח רגיל בין בעל לאישה. היא לא חששה ולא הותקפה. בעת האירוע היא הייתה פגועה וכעוסה והשניים איחרו להגיע חזרה הביתה לילדיהם הקטנים. בעלה אוהב אותה. אין היא מנסה להגן עליו.

9. **הנאשם** העיד (עמ' 30) כי היחסים בין השניים טובים ומתאפיינים בכבוד הדדי. עובר לאירוע הוא לא היה מרוצה מעבודת רופא השיניים. הגשר היה עקום ודיבורה לא היה תקין והכל לאחר ששילם כ-10,000 ₪. מעולם לא הרים ידו על אישה. השניים התווכחו בעקבות הערתו בנושא השיניים. במהלך הוויכוח רעייתו כעסה ועברה לשבת מאחור. מעולם לא היכה אותה ולא הוריד את הרעלה ממנה. בחקירתו הנגדית חזר ככלל על דבריו אלה. הנאשם הבהיר כי הוא לא היה עצבני על רעייתו אלא רק על הרופא. על אף עדותה של מרסל הוא עומד על טענותיו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-08-45314 מדינת ישראל נ' חמאד

3. ליבת המחלוקת

10. ליבת המחלוקת בשאלה האם די בראיות המאשימה לשם הרשעה, בשים לב לכך כי גם לשיטת ההגנה, מרסל היא עדה אמינה הנעדרת היכרות קודמת עם הנאשם. **המאשימה** סבורה כי די בראיותיה ובראשן עדותה המהימנה של מרסל. זו נתמכת בתיעוד הקולי של שיחתה עם מוקד 100. לא ניתן להתעלם גם מעדותה של ח' אשר העידה על הכאה על אף שלא מסרה על כך במשטרה- מדובר בשאלה של משקל ולא של קבילות. הנאשם לא טרח די לפרט בפני החוקר את נסיבות האירוע (ת/1). רעיית הנאשם העידה "בצמצום". **ההגנה** טענה כי מרסל טעתה בפרשנותה את שקלטו חושיה. מכאן כי על אף אמינותה אין עדותה מהימנה. בשיחתה עם מוקד 100 ציינה כי מישוהו ננעל ברכב אך אין חולק כי הדבר לא קרה. בחקירתה הראשית טענה כי הנאשם היכה מכות אך בחקירתה הנגדית צמצמה כדי מכה אחת. תיאוריה את שראתה מלמדים על חוסר היתכנות בד בבד עם מתן פרשנות סובייקטיבית שאינה מלמדת בהכרח על אודות שאירע בפועל. כך למשל לגבי הסרת הרעלה. שתי החברות לא מסרו עדות מפלילה. עדותה של ח' באשר להכאה נשמעה לראשונה בבית המשפט, בלא שנגבתה ממנה הודעה בזמן אמת ובניגוד לעדות השוטרת שרשמה מפיה בחלוף כשנתיים כי אין היא זוכרת דבר. הנאשם ורעייתו מסרו עדויות אמינות ומהימנות.

4. דיון והכרעה

11. לאחר ששמעתי בקשב רב את העדים ובחנתי היטב את כלל הראיות וטיעוני הצדדים, מצאתי כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח מעל לספק סביר את אשמת הנאשם.

בהתאם להוראת סעי' 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971 בחנתי את התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת בזהירות הרבה הנדרשת, כמו גם מבחני השכל הישר וניסיון החיים, הגיונה הפנימי והחיצוני של כל עדות בנפרד והשתלבותה במכלול הראיות (וראו: ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני, מיום 1.9.08).

12. **לכאורה**, תהום פעורה בין שני נרטיבים מתחרים. מסעו של התיק החל בכך שחשרת עבים התקדרה על ראש הנאשם, עם עדותה של מרסל, אשר אין חולק על אמינותה. אלא שכאן חדלה המאשימה, בכך שהמשטרה נמנעה מלגבות בזמן אמת הודעות משתי חברותיה של מרסל, או למצער ממי מהן. לא ניתן כל הסבר, קל וחמר סביר ומשכנע, מדוע לא בוצעו פעולות חקירה כה חיוניות וכה פשוטות לביצוע אלה.

13. אמר החכם באדם: "ואם יתקפו האחד השניים יעמדו נגדו, והחוט המשולש לא במהרה ינתק" (קהלת, ד', יב).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-08-45314 מדינת ישראל נ' חמאד

אי חקירת השתיים באה בגדר מחדל חקירה של ממש, שיש בו כדי לפגוע פוטנציאלית בהגנת הנאשם. ממילא יש בו כדי לפגום בבירור האמת, תהא אשר תהא. בחלוף קרוב לשנתיים מעת האירוע, מצאה המאשימה לנסות ולרפא פגם משמעותי זה, בדרך של השלמת חקירה. המלאכה הוטלה כאמור על השוטרת אגמון, אך גם כשרונה כחוקרת לא יכול היה לפגעי הזמן ושכחת שתי העדות. בכך הותירה המאשימה את עדות מרסל בבדידותה, למול עדויותיהם המכחישות והנחרצות של הנאשם ורעייתו.

הלכה היא, כי בנסיבות מעין אלה, לצרכי הרשעה, על בית המשפט לא לשאול את עצמו, מי מבין השניים מהימן יותר - האם העד המפליל, או הנאשם, אלא לשאול האם מהימנות גרסתו של העד עדיפה על פני מהימנות גרסת הנאשם עד כדי כך שלא נותר אפילו ספק סביר באשמתו (ע"פ 5019/09 **דביר חליוה נ' מדינת ישראל**, מיום 20.8.18, סע' 41).

14. הנאשם, כמו גם רעייתו, צמצמו את יריעת המחלוקת עוד בתחילתה של החקירה, בצינם כי אכן אירע וויכוח מלווה בכעס, ובבססם בראיות (עדויות וכן פתק שהוצג בחקירה) את המעטפת הסיפורית לו- קרי, הביקור אצל רופא השיניים.

15. לעולם יש להבחין היטב בין חשד כבד, המצדיק חקירה ולעיתים הגשת אישום, ולבין דיות ראיות, באיכות הנדרשת שיש בה די כדי לצלוח את הרף שמעבר לספק סביר. על בית המשפט להזהיר עצמו שלא להרחיק לכת בהסקת מסקנה מרשיעה, על יסוד ראיות העשויות להתפרש גם באופן המתיישב עם חפותו של נאשם, בהעדר ראיה מכריעה לכאן או לכאן [ראו והשוו: ע"פ 4872/98 **ברונשטיין נגד מדינת ישראל**, פ"ד נג(5), 203. על אף שעסקין שם בראיות נסיבתיות, יפה כוחן של קביעות אלה לענייננו].

16. את סופת ההרשעה הקרבה לכאורה, הפיגו קרני שמש, פרי מחדל המאשימה. ככל שאכן תקף הנאשם את רעייתו, הרי בלא צידוק לדבר, הוגש כתב אישום על יסוד ראיות מוחלטות וחסרות, ביחס לאלה שיכלו להיות וצריכים היו להיות בנקל, בידי המאשימה. לחלופין, הוגש כתב אישום בנסיבות בהן אפשר ולא היה מוגש מלכתחילה, לו נגבו במועד הודעות מן השתיים, ואשר היה בהן כדי להטות את הכף לעבר ספק באשמתו.

17. עדויות השתיים אינן תורמות דבר לבירור המחלוקת. הדבר ניכר ללא עוררין בעדות ז', ששוב לא זכרה דבר ממש, לבד מהתרשמות כללית מקיומו של אקט אליס. הוא הדין באשר לעדות ח'.

18. איני מקבל כלל ועיקר את טיעון המאשימה לפיו יש בכל זאת לייחס משקל לעדותה הכבושה של ח', לפיה היא הבחינה בהכאת הרעיה. כך הדבר בשל משקלם של כל אחד מאלה, וקל וחמר בהצטברם: לא נגבתה הודעה מן העדה בזמן אמת. בחלוף שנתיים ציינה כי לא זכרה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-08-45314 מדינת ישראל נ' חמאד

את האירוע. במהלך העדות טענה לראשונה- בניגוד לדברים שמסרה לחוקרת כשנתיים קודם לכן, כי הבחינה באלימות. לא ניתן כל הסבר לכבישת העדות, וגם לנתון אחרון זה נודעת משמעות ראייתית לחובת הכובשת.

19. לא יתכן, על פי כל פרמטר משפטי ואף מוסרי, להעמיד את הנאשם - בלא כל הצדקה ואך בשל מחדל המאשימה - במצב דברים בו הוא אמור להתגונן מפני האשמה שלא פורטה בפניו בראיות מבעוד מועד. אכן, כפי טענת המאשימה, אין לשלול מקרים בהם יינתן משקל גם לאמירה שלא תועדה מלכתחילה. עם זאת אין כל הצדקה לעשות כן במקום בו אותה אמירה אינה אלא עדות ממשית, כבושה ללא הסבר, ומשכלל לא נגבתה עדות. קיים שוני בין אמירה הבאה בגדר תוספת כבושה ומחזקת לעדות קיימת, אשר ניתן הסבר משכנע לכבישתה ולבין אמירה הבאה בגדר עדות של ממש, שאינה תוספת כי אם תחליף כבוש לעדות שלא נגבתה במקור, בלא הצדק ובלא הסבר. זכותו של הנאשם כחלק מהליך הוגן, שלא להיחשף לסיכון מעין זה.

20. אלא שאם לא די בכל אלה, עדותה של מרסל כשלעצמה מלמדת על כי אין עסקין באופן אמיתי בנרטיבים מתחרים.

מרסל הרשימה בעדותה, בכל הנוגע לאמינותה. עסקין בעדה הראויה לכל שבח, בכך שלא היססה לגלות אזרחות טובה ולהזעיק את המשטרה, בנסיבות בהן סברה כי אישה מותקפת והכל מבלי שתהא לה עצמה כל נגיעה לדבר. התנהלות זו יש לעודד ככל הניתן. עם זאת אין דבר בין האמור ובין דיות ראיות.

התרשמתי ממרסל כעדה רהוטה ומהירת מחשבה, ישרה ושואפת ככל יכולתה לדייק בדבריה. דומני כי גם הסניגור המלומד לא יחלוק על קביעות אלה. המחלוקת הממשית כאמור, נוגעת אך בשאלה האם ניתן לסמוך על עדותה כמהימנה, וזאת רק למול האפשרות לפיה היא פירשה בתום לב, בשגגה, את שראתה.

21. הזיכרון האנושי אינו אלא רישום סובייקטיבי של פרשנות הזוכר את המידע שקלט. רישום זה מושפע מתהליכים מודעים ובלתי מודעים, מההקשר הפיזי הרגשי הקוגניטיבי והתרבותי ועוד. כידוע, הוא אף "נבנה מחדש" עם כל היזכרות. מכאן מוגבלותו. בהינתן האמור; בהינתן כי עדויות השתיים אינן מסייעות לבירור המחלוקת ובהינתן כי יתר הראיות (כגון דו"ח פעולה ועוד) אינן בנות פוטנציאל הכרעה כשלעצמן, הדרך היחידה בה ניתן לבסס הרשעה היא במתן אמון מוחלט במהימנות עדותה של מרסל, ככל שזו נחרצת וחפה מסתירות ממשיות. לא כך הדבר.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 45314-08-19 מדינת ישראל נ' חמאד

22. מרסל העידה בהגינותה כי סדר הדברים אינו זכור לה לאשורו וכי זכרונה מושתת על תמונות שונות. מקום בו העידה בנחרצות כי הנאשם היכה "מכות" ולאחר מכן שינתה והסכימה כי עסקין במכה אחת, ממילא נוצרת עמימות ראייתית שיש בה כדי לצמצם משמעותית את הפער בין גרסתה המקורית ולבין עדויות הנאשם ורעייתו. על אף ההערכה החיובית לאמינותה של מרסל, מצאתי לאור כל האמור כי עדותה נעדרת את אותה איכות ועצמה הנדרשים לשם הרשעה בפלילים.

23. עדויות הנאשם ורעייתו היו נחרצות. בד בבד היו הן סבירות והגיוניות, כמו גם תואמות האחת את האחרת, במובנו החיובי של מונח זה ואף התיישבו האחת עם רעותה. גם אם בחינה זהירה שלהן מלמדת על כי אפשר והן היו נגועות בניסיון מרחיק לכת מעבר לנדרש, להרחיק את הנאשם מכל צרה, עדיין לא נמצא בהן דבר מה ממשי המלמד על אשמתו. נשוב ונזכיר, כי לשם זיכוי הנאשם די בכך שראיות המאשימה לא הוכחו, וכי אין הכרח בקבלת ראיותיו כחפות מכל פגם. אין בידי בית המשפט אלא את שעיניו רואות. לאור כל האמור מצאתי לקבוע כי עדויות השניים אמינות ומהימנות, למצער במידה המספקת לשם זיכוי הנאשם.

5. סיכום

סופם של דברים הוא, כי נותרה לידי עמימות ראייתית באשר לאירוע מושא האישום ולטיבו. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות, נותר בליבי ספק בדבר אשמת הנאשם, שעל כן הוא מזוכה בזה, מחמת הספק.

בהתאם להסכמת הצדדים, נימוקי הכרעת הדין יישלחו אליהם ע"י המזכירות.

זכות ערעור כחוק, לכל אחד מן הצדדים, תוך 45 יום מיום המצאת הנימוקים לידי.

ניתנה היום, כ' אב תשפ"א, 29 יולי 2021, שלא במעמד הצדדים.

אייל כהן, שופט